

kovového šrotu z motoru starého vesmírného vraku.

„Pokračuj!“ pobídla ho jedna žena atletické postavy s vlasy svázanými do gumičky. „Za chvíli máme po přestávce.“

Harry natáhl gumu, přivřel oko a namířil. Měl běžet něco vyřídit pro hlavního inženýra Zo Harkmana, ale když uviděl ostatní, jak střílí z praku, muselo to počkat. Teď by mu stačila ještě jedna dobrá střela, a vyhrál by kupu kreditů. Dost na to, aby si vylepšil trysky na svém vesmírném žihadle, jak mu říkal, na svém Hřebci. Cítil, jak se na něho upírá mnoho párů očí a všichni si přejí, aby minul.

Harry natáhl gumu až k uchu a uslyšel slabé bzučení koule.

Vystřelil.
Húúúúš!

Koule letěla jako kometa a za ní pruh modrého světla. Když zasáhla cíl, zazvonila a zajiskřila.

„Jo!“ Harry vyskočil a vítězně zvedl pěst.

„Mládeneček vyhrál,“ připustil jeden chlapík. Byl zpocený a po čele až k tváři se mu přes oko táhla nápadná jizva. Na jmenovce měl napsáno „Jackson“. Shrábl kredity potetovanými pažemi a podával je chlapci.

„Tak moment!“ Žena se postavila mezi ně. Sklonila se nad Harryho paži. „S takovouhle robotickou rukou by to svedl každý, ne?“

